

KASPER NEFER OLSEN

Den røde knap

Elevatoren er et vitalt element i byen Paris. Man tænker på brede, illuminerede boulevarder, på caféer med endeløse spejlkorridorer, på tætpakkede varietéer og cancan-danserinder i bølger af fjerboa og crêpe; men det intime liv, i husene, var ikke muligt uden disse vertikale huler, som er stedet snart for en stødvis bevægelse opad, snart for et tilbageholdt fald. Et spil med acceleration og vægtløshed der flere gange dagligt gør knæene bløde og giver turbulens i årerne.

I ejendommen 14, rue Charles Nodier er der således ikke mindre end to elevatorer, der begge går så langt som til syvende etage. Heroppefra er der til gengæld en henrivende udsigt til den store ophobning af byzantinske bryster på Montmartre (jeg tænker naturligvis på Sacre Cœur).

Da der er plads til højst tre personer i en sådan elevator, er en vis kropslig pragmatik uundgåelig. De parisiske damer er ofte ikke særligt høje; en vis foregribelse af udsigten fra toppen er mulig, idet jeg uden at strejfe fører armen over hendes skulder for at trykke på knappen til syvende. Når der er flere i kabinen, véd man aldrig helt hvor næste stop bliver: mekanikken har sine luner; når døren glider i, åbnes en ukendt tidshorizont.

Allerede inden afgang har damen kigget op to gange med de dybbrune øjne, og det er én gang mere end sædvanligt. Måske har hun også stillet sig lidt tættere end sædvanligt? Det er svært at afgøre inden for den snævre margin. Hvilken etage har hun trykket? Lutter ubekendte faktorer!

Hvorom alting er, gør hendes nærhed det let for mig, idet elevatoren sætter i gang, at lade en finger glide tilfældigt over hendes hofte for at få svar i det mindste på ét spørgsmål: om hun har trusser på, inden under nederdelen? Ha, det anede mig: hun er en *sans culotte* – en trusseløs – som det hedder i fransk historie, en komisk detalje der giver Revolutionen et velkomment frivolt skær. Som Baudelaire skrev: Revolutionen blev udført af de vellystige.

Damen lader sig ikke mærke med at have mærket noget; men nu hvor vi har nået anden etage, kigger hun op tredje gang, og jeg sér at i hvert fald hendes øjne er blevet fugtige.

- Hvor skal vi standse? spørger jeg, idet min finger stadig glider diskret ned ad hendes hofte.

- Hvor De synes, svarer hun, uden at vende sig om.

En mere utvetydig tvetydighed kan jeg ikke forlange, og da som allerede nævnt knæene bliver behageligt fjedrende under denne form for transport, er det ikke svært for mig at nå med fingeren helt ned til nederdelens kant, uden på påfaldende måde at ændre positur. Jeg lader nu fingeren danne en lille krog som langsomt løf-

ter op i tekstilet. Langsomt, siger jeg: i virkeligheden er vi allerede nået til fjerde; men det *føles* langsomt. Og som om det ikke allerede var surrealistisk nok, følger mit blik mekanisk en bevægelse som hendes højre hånd, med en udstrakt pegefinger, nu udfører, perfekt synkroniseret, synes det, med min, men med et andet mål, for den beskriver en bue ud i rummet, op imod kontrolpanelet – og netop idet jeg når op til hendes ganske rigtigt allerede dampende spalte, trykker hun på den røde knap: elevatoren standser med et ryk.

STOP står der på den røde knap. Men:

- Bliv ved! hvisker hun.

Det er næsten lettere gjort end sagt, for jeg er allerede i stilling, og efter kvikt at have befriet mig for mine egne culotter, støder jeg let og ubesværet op i hendes grotte – der må siges at tage godt imod! Hun støtter nu med begge hænder mod panelet og skyder bagpartiet energisk bagud i perfekt modtakt til min egen rytme. Det giver mig en idé:

- Jeg har lyst til at gøre noget ikke særlig katolsk, Madame...

- Sig hvad der er! Sig hvad det er!

- Jeg har lyst til at... Jeg fører læberne helt tæt til hendes øre:

- ... rrrøvpule Dem!

- Åh nej, ikke det!

- Åh jo, netop det!

Og jeg foretager hurtigt den varslede ændring af angrebspunkt; med al den fugtighed i omløb er det ikke noget problem!

- Stop, eller jeg trykker på knappen! (Hvad mener hun?)

- Tryk løs! svarer jeg ubekymret, og støder en etage længere op.

Jeg tror egentlig ikke hun mente det; men faktum er at hendes fingre – der måske bare søgte noget at holde fast i – fandt den anden, uhyggelige knap, som jeg havde overset, og en fæl hyletone brød tosomheden, fulgt af en stemme i højttaleren:

- Det er Drieux Combaluzier alarmcentral! Er der et problem? ... Vær venlig at opgive Deres identifikationsnummer! ...

Jeg holder hende hurtigt for munden, for hendes lyde kunne nok sætte fantasien i sving hos Drieux Combaluzier! Jeg véd ikke hvordan jeg selv lyder, da jeg støder en sidste, afgørende gang og sprøjter op i hendes røv. For sent at fortryde, for sent at overveje det særdeles fornuftige spørgsmål hvordan vi bagefter skulle komme ud af dette gyngende *boudoir*, et sted mellem sjette og syvende? Men hendes krop er blevet helt slap i mine arme: er hun ved at besvime? Selvfølgelig! Der er ikke andet at gøre end at besvime...

Og det gør vi så, endnu en gang perfekt synkroniseret.